

РЕШЕНИЕ

№ 383

Пазарджик, 30.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административният съд - Пазарджик - IX състав, в съдебно заседание на девети януари две хиляди и двадесет и четвърта година в състав:

СЪДИЯ: МАРИЯ КОЛЕВА

При секретар ТОДОРКА СТОЙНОВА като разгледа докладваното от съдия МАРИЯ КОЛЕВА административно дело № 20237150701071 / 2023 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 40, ал. 1 от Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).

Образувано е по жалбата на „Синдикат на служителите на затворите в България“, подадена чрез процесуален представител адвокат А. К., срещу Решение № Л-4219/06.10.2023 г. на главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, с което е отказан достъп до обществена информация по Заявления вх.№ ДОИ-60/25.09.2023 г. и № ДОИ-61/26.09.2023 г. Релевиран са доводи за незаконосъобразност на обжалвания административен акт, като издаден при неспазване на установената форма, противоречие с материалноправни разпоредби и несъответствие с целта на закона, по които се иска отмяната му, както и преписката да бъде върната на административния орган за ново произнасяне. Претендира присъждане на разноски по приложен списък.

Ответникът – главният директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, чрез процесуален представител юрисконсулт Р. Р., изразява становище за неоснователност на жалбата и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд-Пазарджик, IX-ти състав, като обсъди събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност и съобрази доводите на страните, приема за установено следното:

Производството е образувано по Заявления за предоставяне на достъп до обществена информация вх.№ ДОИ-60/25.09.2023 г. и вх.№ ДОИ-61/26.09.2023 г., подадени от председателя на УС на Синдикат на служителите на затворите в България, с които е поискано от главния директор на ГДИН да бъде предоставена информация относно броя на наказателните постановления издадени от АДФИ в качеството му на публичен възложител по ЗОП; размера на наложените глоби; броя на пълномощните, с които е упълномощавал процесуални представители да го представляват пред съда във връзка с обжалването на НП и размерите на адвокатските възнаграждения; броя на

потвърдените от съда НП, с които на лицата по смисъла на чл. 7, ал. 1 и ал. 2 ЗОП са наложени административни наказания „глоба“ и общият им размер.

С обжалваното решение главният директор на ГДИН е посочил, че съгласно ЗАНН административнонаказателната отговорност е лична, което важи и за възложителя по ЗОП. Посочено е, че съгласно чл. 2, ал. 5 ЗДОИ законът не се прилага за достъпа до лични данни, поради което на основание чл. 37, ал. 1, т. 1 ЗДОИ е отказал достъп до обществена информация по подадените заявления.

При така установеното от фактическа страна и след извършване на цялостна проверка на оспорения акт във връзка с правомощията си по чл. 168 АПК, Административен съд-Пазарджик обуславя следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от активно легитимирано лице - адресат на акта, за което оспорваният индивидуален административен акт е неблагоприятен, което обуславя правен интерес за подаване на жалба, поради което е допустима, а разгледана по същество – неоснователна по следните съображения:

Съгласно легалното определение в чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ, „обществена информация“, по смисъла на този закон е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. В случая, съдът намира, че част от информацията, достъп до която се иска е обществена по смисъла на закона, защото би могла да послужи за съставяне на мнение относно дейността на ГДИН, представлявана от главния директор, в качеството му на възложител по ЗОП и разходваща публични средства. Информацията би послужила за съставяне на мнение относно провеждането на обществени поръчки, съответно правилното и законосъобразно разходване на публичен ресурс. Обществената информация е: официална - която се съдържа в актовете, издавани от държавните органи при осъществяване на техните правомощия (чл. 10 ЗДОИ), служебна - информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации (чл. 11 ЗДОИ). Задължените да предоставят обществена информация субекти са посочени в чл. 3 ЗДОИ, а субектите на правото на достъп до информация в чл. 4 от същия закон. В процесния случай директорът на ГДИН е задължен субект по смисъла на чл. 3, ал. 1 ЗДОИ за предоставяне на обществена информация.

Съгласно чл. 13, ал. 2, т. 12 от Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража главният директор на ГДИН възлага обществени поръчки при условията и по реда на Закона за обществените поръчки, подписва необходимата документация и сключва договори. Негово е и задължението да планира, разпределя и контролира използването на бюджетните средства на главната дирекция и териториалните ѝ служби (чл. 13, ал. 2, т. 2 ЗИНЗС). При така регламентираните правомощия на главния директор на ГДИН по ръководство, координация и контрол на цялостната дейност на ГДИН, информацията във връзка с изпълнението на функциите му по определението на чл. 2, ал. 1 ЗДОИ е обществена по своя характер. Ето защо информацията относно установени нарушения и наложени наказания по проведени процедури за възлагане на обществени поръчки представлява обществена информация, съхранявана от ГДИН в качеството ѝ на задължен субект по чл. 3, ал. 1 ЗДОИ. Според определението на чл. 11 ЗДОИ по своя характер тя е служебна. Съгласно чл. 13, ал. 1 ЗДОИ достъпът до служебна обществена

информация е свободен, като може да бъде ограничен само при изброените в ал. 2 хипотези или в случаите по чл. 37, ал. 1, т. 2 и 3 ЗДОИ.

Основателно в случая е твърдението на жалбоподателя, че процесното решение не отговаря на изискването за форма съгласно чл. 38 ЗДОИ, според който трябва да бъдат посочени фактическите и правни основания за отказа. Решението на практика не съдържа конкретизация коя от изрично посочените хипотези за постановяване на отказ по чл. 37, ал. 1, т. 1 ЗДОИ има предвид издателят на акта. Напротив, налице са твърде общо изложени мотиви, от които не става ясно какво точно е имал предвид органът, за да постанови отказа си. В тази насока следва да се посочи, че съобразно чл. 37, ал. 1, т. 1 ЗДОИ, основание за отказ от достъп до обществена информация е налице когато исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон, както и в случаите по чл. 13, ал. 2. В случая, от съдържанието на решението за отказ не би могло еднозначно да се направи извод към коя от посочените различни хипотези съотнася отказа си издателят на акта.

От друга страна, в решението си главният директор на ГДИН се е позовал на разпоредбата на чл. 2, ал. 5 ЗДОИ, според която законът не се прилага за достъпа до лични данни, без да са изложени конкретни съображения. В случая заявителят е поискал достъп до информация по отношение на издадени наказателни постановления във връзка с констатирани нарушения по възлагане на обществени поръчки (брой, наложени глоби и др.), а не се прави искане за предоставяне на достъп до лични данни. Иначе казано, иска се достъп до обобщена от органа информация, а не до данните на конкретни лица, на които са издадени наказателните постановления, съответно са наложени административни наказания. Тази информация би дала възможност на заявителя да си състави собствено мнение относно дейността на ГДИН и по-конкретно правомерното разходване на публични средства чрез възлагане на обществени поръчки, съответно констатации за извършени административни нарушения и определяне на административни наказания, което е свързано с обществената оценка за това дали администрацията действа добросъвестно и справедливо. След като при издаване на отказа органът е приел, че в исканата информация са налице лични данни и се е позовал на чл. 2, ал. 5 ЗДОИ, то е следвало да проведе процедурата по чл. 31 ЗДОИ като иска съгласие от третите лица, за които се отнася обществената информация, за нейното предоставяне, съответно при изразено несъгласие, извършване на преценка на обстоятелствата по чл. 37, ал. 1, т. 2 ЗДОИ за наличието или липсата на надделяващ обществен интерес. В процесното решение не е посочено нито чии интереси са засегнати от евентуалния достъп до информация, нито дали органът е спазил процедурата по чл. 31 ЗДОИ и какъв е бил изходът от същата, като от представената административна преписка, липсват данни за изискано изрично писмено съгласие от което и да било трето лице.

Обжалваният отказ на административния орган е незаконосъобразен поради допуснати нарушения на административнопроизводствените правила и материалноправни разпоредби на Закона за достъп до обществена информация. Предмет на заявлението, по което е постановен обжалваният отказ, е информация с различен характер, достъпът до която е обусловен от наличието на съответните правнорелевантни обстоятелства, посочени по-горе в изложението. В тази връзка административният орган е следвало да се произнесе мотивирано по всеки един от пунктовете на заявлението, като посочи фактическите и правни основания за отказа/съответно за предоставяне на част от поисканата информация. Липсата на мотивиране от административния орган по какви

критерии и на какво основание е отказал достъп на заявителя до исканата обществена информация пречатства възможността съдът да упражни ефективен контрол за законосъобразност на оспорения административен акт и е основание за неговата отмяна, като на основание чл. 173, ал. 2 АПК преписката следва да бъде изпратена на органа за произнасяне по подаденото заявление.

С оглед изхода на спора и своевременно предявеното от процесуалния представител на жалбоподателя искане за присъждане на разноски, следва ГДИН да бъде осъдена да заплати на „Синдикат на служителите на затворите в България“ такива в размер на 1010 лв., от които 10 лв. държавна такса и 1 000 лв. адвокатско възнаграждение съгласно приложен списък, договор за правна защита и съдействие и преводно нареждане. Направеното от ответника възражение за прекомерност е неоснователно доколкото адвокатското възнаграждение е в минимален размер съгласно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 във вр. чл. 173, ал. 2 АПК, Административен съд-Пазарджик, IX-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на „Синдикат на служителите на затворите в България“ Решение № 4219/06.10.2023 г. на главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“.

ИЗПРАЩА преписката на главния директор на ГДИН за ново произнасяне по Заявления вх.№ ДООИ-60/25.09.2023 г. и вх.№ ДООИ-61/26.09.2023 г., съобразно дадените указания по тълкуване и прилагане на закона.

ОПРЕДЕЛЯ на основание чл. 174 АПК 14-дневен срок за издаване на административния акт, считано от влизане в сила на решението.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ да заплати на „Синдикат на служителите на затворите в България“, ЕИК 175676826, със седалище гр. Пазарджик, сумата от 1010 (хиляда и десет) лева, представляваща разноски по делото.

Решението не подлежи на обжалване.